

obrové
yeti

chlád

úkryt

PRŮZKUMNICKÝ KLUB

voda

LEDNÍCH MEDVĚDŮ

jídlo

domov

lední medvědi

ALEX BELL

rozlobení
gnómové

Zimobrána

Poslední
les

Ilustroval
Tomislav
Tomič

PRŮZKUMNICKÝ KLUB

**LEDNÍCH
MEDVĚDŮ**

© Alex Bell, 2017

International Rights Management: Susanna Lea Associates

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Richard Skolek, 2024

Cover and Illustrations © Tomislav Tomić, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4734-4 (pdf)

Ilustroval
Tomislav
Tomić

Přeložil
Richard
Skolek

Pro Neila Dayuse,
mou spřízněnou duši

*„Rychle vklouzli do důvěrnosti,
ze které se pak už nikdy nedostali.“*

F. Scott Fitzgerald,
překlad František Vrba

KAPITOLA PRVNÍ

Stella Hvězdovločka Pearlová z okna věže otřela námrazu a zamračeně vyhlédla na sních. Měla mít tu nejlepší náladu – zítra má narozeniny, což byla její druhá nejmilovanější věc na světě. Tou první byli jednorožci. Přesto se nedokázala radovat, Felix ji totiž stále odmítal vzít na výpravu. Prosimla, smlouvala, přemlouvala, hrozila a láteřila, všechno však bylo marné. Z představy, že bude muset zase zůstat u tety Agathy, se jí dělalo nevolno. Teta toho o dětech moc nevěděla a občas udělala nějakou hloupost – jednou třeba Stelle do školy na oběd nabalila zelí. Nedala jí žádné čokoládové dinosaury, žužu koláčky ani jiné dobroty, jen jedinou smutnou a zcela zbytečnou hlávku zelí. A navíc jí z nosu vykukovaly chloupky. A člověk to nevydržel a musel se tam občas nevěřičně zadívat.

Od chvíle, co pochopila význam slova „průzkumník“, se jím Stella chtěla stát. Přesněji řečeno, toužila být navigátorem. Milovala mapy a glóby a nikdy ji neomrzelo se na ně dívat, kompas pro ni byl tou nejkrásnější věcí na světě. Tedy až po jednorožcích, samozřejmě.

A pokud průzkumníkem být neměla, proč jí víly daly druhé rodné jméno? Každý přece věděl, že tři jména mají jenom průzkumníci. Felix se s ní podělil o své příjmení, s křestním

jménem si ale nevěděl rady, a tak požádal víly, aby ji pojmenovaly místo něj. To bylo zřejmě správné rozhodnutí, neboť měl v oblíbě podivná jména jako Mildred a Wilhelmina a Barbaretta. Víly jí ovšem místo jednoho jména daly dvě: Stella a Hvězdovločka. A to jistě znamenalo, že se zkrátka musí stát průzkumníkem.

Stella vylezla na lavici u okna, přitáhla si nohy k sobě a položila si bradu na kolena. Venku se smrákalo a ona věděla, že se po ní Felix brzy začne shánět, aby jí předal soumravný dárek. Byla to jedna z jejich tradic – den před narozeninami si za soumraku směla rozbalit jeden ze svých dáreků. Nyní byla ovšem příliš rozčilená a zklamaná a o žádné dárky nestála, a tak se schovala sem do věže. Doufala, že když bude sedět na lavici u okna, nebude ji z konce chodby vidět.

Věž měl však bohužel v oblíbě i Grobián – jen co si sedla, ztěžka se k ní dovlék a začal čenichat kolem jejích kapes, neboť z nich cítil rybí suchary. Když Felix jednoho dne opuštěné mládě přinesl domů, paní Sapová, která jim dělala hospodyní, z toho nijak nadšená nebyla, lední medvěd by ovšem jinak zahynul. Kromě toho, že byl sirotek, měl navíc pochroumanou tlapu, v divočině by tedy nepřežil. Stella si byla jistá, že mít doma ledního medvěda je ta nejlepší věc na světě, i když se k ní občas přitulil tak nadšeně, že ji málem rozmáčkl. Lední medvědi byli překvapivě mohutní.

Sáhla do kapsy a podala mu jeden rybí suchar. Grobián si ho od ní nesmírně jemně vzal a spokojeně pokřupával, až na ni létaly drobky. Trochu ji také poslintonal. Stella byla na takové medvědí poslintonání zvyklá a nic si z něj nedělala. To, že za ní Grobián přišel, mělo ale jednu nevýhodu – prozradil ji, když do chodby o pár minut později nahlédl Felix.

„Á, tady jsi,“ pravil a zastavil se u lavice. „Všude tě hledám.“

Stella mu pohlédla do obličeje – šlo o tu nejmilejší tvář, co znala, a také o tu první, kterou kdy viděla. Stella totiž byla – stejně jako Grobián – sněžným sirotkem. Kdyby ji Felix coby batole nenašel, nejspíš by tam na ledu zemřela. Nikdy nepotkala jiného člověka, který by měl tak bělostné vlasy, bledou kůži nebo ledově modré oči jako ona. Pokožka většiny jejích spolužáků byla narůžovělá, ona byla ovšem od hlavy k patě bílá jako perla. Vždycky ji to trápilo, především proto, že nevypadala jako její adoptivní táta.

Felix byl jejím otcem v každém významu toho slova, přesto si ho navykla oslovovat křestním jménem, protože mu tak říkali všichni ostatní. Nebyl nijak zvlášť pohledný ani distingovaný, neměl dokonce ani knír nebo licousy, ačkoliv byly zrovna v módě. Bylo to dáno hlavně tím, že by ho jejich úprava a údržba stála mnoho úsilí a energie a Felix tvrdil, že (dosud) přišel na 134 zajímavějších způsobů, jak trávit čas, a to včetně vytváření číslovaných seznamů zajímavějších způsobů, jak trávit čas. Jeho nos byl nahoře trochu křivý, Stella ale milovala vrásky kolem jeho očí, jeho zlatohnědé vlasy, jež byly většinou o něco delší, než by bylo záhodno, a kroutily se mu kolem límce – a také to, že se jeho ústa vždy chtěla smát. Zamračený Felix téměř nikdy nebyval; tvrdil, že jde o plýtvání svalovou prací.

Stella ho vždy považovala za úžasného člověka a to, že byl vílog, to jen potvrzovalo. Na světě nebylo mnoho lidí, s nimiž by se víly byly ochotné bavit, Felixe ovšem měly ve velké oblibě. Během letních měsíců se mu obvykle jedna usadila na obrubě klobouku nebo na rameni, sotva vyšel z domu, a začala mu něco šeptat do ucha. Pokud si tedy občas zapomněl učesat vlasy, vzal si podivné ponožky nebo měl špatně zapnuté knoflíky u košile, Stelle to bylo zcela lhostejné. Felix uměl jezdit na velocipedu, znal různé karetní triky

a dovedl z papíru složit malého létajícího ptáčka – a pokud by snad někomu tohle všechno nestačilo, aby se z dotyčného stal jeho oblíbenec, Stelle rozhodně ano.

„Je čas na soumravný dárek,“ oznámil jí. V rukou držel bílou krabici s nepříliš povedenou růžovou mašlí.

„Já ho nechci,“ odvětila Stella. Stálo jí to veškeré sebeovládání. Odvrátila se od něj a znovu vyhlédla z okna.

„To nemůžeš myslet vážně,“ pravil Felix. Pokusil se Grobiána odstrčit – zvíře totiž leželo hned vedle lavice – pokoušet se pohnout ledním medvědem je ovšem podobné, jako kdyby se člověk snažil odtlačit horu. Grobián se nepohnul ani o píd', a tak jej Felix přešel a posadil se naproti Stelle.

„Víš, že bych tě s sebou vzal hned,“ řekl jí tiše. „Kdyby na výpravy směly i dívky, samozřejmě bych tě vzal s sebou.“

„Není to fér!“ vykřikla Stella. „Proč se holka nemůže stát průzkumníkem? Je to hloupost a nedává to smysl!“

Bylo to tak nespravedlivé, až se celá roztrásla. Kdykoliv se Felix vrátil z expedice, vyprávěl jí, co se událo; na těch příbězích vyrůstala. V životě každé dívky ovšem přijde chvíle, kdy už nechce poslouchat o dobrodružstvích druhých, a místo toho chce začít prožívat svá vlastní.

Řada průzkumníků brala na výpravy své syny. Té další se měl zúčastnit i Stellin kamarád Fazolek, který se na ni chystal se svým strýcem, renomovaným entomologem Benedictem Boscombem Smithem. Fazolek byl stejně starý jako ona a byl napůl elf. Nesnášel obrovskou spoustu věcí, například nezávazné společenské tlachání, sarkasmus, potřesení rukou, objímání či stříhání vlasů. V podstatě mu vadilo cokoliv, co zahrnovalo fyzický kontakt.

„Máš naprostou pravdu,“ opáčil Felix. „Je to hloupé a nedává to smysl. Jsem si jistý, že to jednou bude jinak. Svět se ale někdy nemění tak rychle, jak bychom si přáli.“

Stella dál vyhlížela z okna; dívat se na sníh bylo jednodušší než pohlédnout Felixovi do očí.

„Myslela jsem, že tě pravidla nezajímají,“ odvětila a koukla se do rtu.

Felix vždy říkával, že některá pravidla je možné porušit, ba co víc, že aby si člověk zachoval zdraví, měl by některá z nich porušovat běžně. Když teta Agatha podotkla, že pokud si do domu nepořídí ženu, tak Stella zvlčí, Felix se dcery pokaždé zastal a tvrdil, že prohánět se po pozemku na jednorozci, postavit z knih v knihovně pevnost nebo zjistit, jak se z nafukovacích balónků dělají zvířata, je přinejmenším stejně důležité jako vyšívání.

„Jsou pravidla, která porušit nelze, a to nikdy,“ říkával. „Musíme třeba být laskaví a musíme se k druhým chovat tak, jak bychom chtěli, aby se oni chovali k nám. Zjistíš ovšem, že to, jestli se ti ostatní smějí, považují tě za podivína nebo za někoho, kdo se od nich liší, vlastně ve výsledku tolik důležité není.“

„Komu by ublížilo, kdybys mě na tu výpravu vzal?“ zeptala se Stella. Chtěla proti němu použít jeho vlastní logiku. „Kdyby se někomu zdálo zvláštní, že je průzkumníkem holka, byl by to přece jeho problém, ne můj.“

Felix si povzdechl a položil dárek na volné místo mezi nimi.

„Kéž by to bylo tak jednoduché, zlatíčko. Já jsem ale pravidla Průzkumnického klubu ledních medvědů nevymyslel.“ Přisunul k ní po lavici dárek o něco blíž. „Nenech si tím zkažit narozeniny. Proč si neotevřeš ten dárek?“

„Odnes ho. Nechci ho,“ pronesla Stella tak chladně, jak jen dovedla. Sotva to však dořekla, rozhostil se v ní velmi nepříjemný pocit. Nenáviděla se za to, že je tak krutá, i za to, že se zlobí na Felixe. Vždycky byli přátelé – tohle bylo naprosto nepřírozené a svíral se jí z toho žaludek.

„Promiň,“ vyhrkla vzápětí. „To ode mě bylo ošklivé.“

Felix zvedl dárek a vložil jí ho do rukou.

„Otevři ho,“ pobídl ji znovu. „Ti ubožáčci už musí být přidušení.“

To podnítilo její zvědavost, a tak rozvázala mašli, sňala z krabice víko a nahlédla dovnitř – v růžovém hedvábném papíru se ukrývalo maličké iglú. Stella zavýskla radostí a vyjmula ho z krabice, přičemž zjistila, že je vyrobeno ze skutečného ledu. Každá miniaturní cihlička ji mrazila do prstů, celý zakřivený povrch se blýskal mrazem, jako by na něm byl nespočet droboučkových diamantů.

„Je kouzelné, a tak se nerozteče,“ řekl Felix. „Mám ho od čaroděje, kterého jsem potkal ve Funivé Lhotě. Podívej se dovnitř.“

Stella iglú zvedla, aby do něj mohla nahlédnout, a zapalapa po dechu – uvnitř byla rodina maličkých tučňáků, co se vesele kolébali po ledu.

„Jsou to lední mazlíčci,“ dodal Felix. „Jsou součástí kouzla, takže je nemusíš krmit ani se o ně nijak starat. Ten čaroděj mi ale kladl na srdce, že budou vděční, když jim jednou za čas zazpíváš. Měl ještě iglú s ledními medvědy, a pak také jedno s tuleni, já jsem si ale říkal, že tučňáci se ti budou líbit nejvíc.“

„Jsou úžasní!“ odvětila Stella.

„V jednom iglú byli dokonce i malí sněžní goblini, ale to se mi zdálo dost znepokojivé. Co by si člověk pomyslel, kdyby od někoho dostal iglú plné sněžných goblinů? Když jsem do něj nahlédl, zdálo se, že se zrovna jeden druhému pokouší vypíchnout oko větvičkou. A kdoví, co se dělo pak.“

„To zní jako dárek, který by někomu dala teta Agatha,“ řekla Stella. Sotva se o ní zmínila, opět se trochu zasmušila.

Maličké tučňáky v maličkém iglú si ihned zamilovala, stejně jako si okamžitě oblíbila všechny ostatní zvláštnosti, poklady a tretky, které Felix přivezl ze svých cest. Chtěla ovšem něco jiného – z celého srdce toužila po tom, aby si domů mohla přivést své vlastní divy a vzácnosti. Chtěla mít svou vlastní pracovnu se stěnami pokrytými mapami a nákresy, v níž by mohla trávit libovolné množství času sepisováním seznamů zásob, obdivováním kuriozit, jež shromáždila na cestách, a plánováním svého dalšího dobrodružství v podivných a vzdálených zemích na druhé straně světa.

„Teta dělá, co může,“ pravil Felix. „Je jenom... z jiného těsta, než jsme my, to je celé. Ale má nás ráda...“ Vyhlédla z okna a mezi očima se mu objevila vráska. „Po mém.“

Tím si Stella vůbec nebyla jistá. Felix ji všem pokaždé představoval coby svou dceru a ona věděla, že ji miluje stejně vroucně, jako kterýkoliv jiný otec miluje své dítě, ačkoliv byla sirotkem, kterého našel na sněhu. Teta Agatha si ji však vždycky prohlížela s mírným znechucením – přesně tak, jak hleděla na Grobiána, když si dal rybí suchar a dlouze a hlasitě si odříhl.

Zároveň už se s Felixem nechtěla dál hádat, a tak mu dala pusku na dobrou noc, přelezla Grobiána a vrátila se do svého pokoje. Iglú položila vedle postele, převlékla se, zalezla si do peřin a upřela pohled na dětský kolotoč visící ze stropu. Podobné hračky už ji dávno nebavily, Felix jí ale kolotoč vyrobil, když byla ještě úplně malá, neboť chtěl, aby se u něj cítila víc doma, a tak ho milovala.

Vymyslel ho tak, aby jí připomínal, odkud je – byli na něm huňatí obři yetti, sněhobílí jednorozci, obrovití mamuti a trpytivé stříbrné hvězdičky. Společnost jim dělali i odpudiví sněžní muži a jakové, kteří měli na kopytech dokonce i pazneht. Felix si dal skutečně záležet, vše bylo zhotoveno

z hlíny a korálků a vlny a blýskavých sklíček. Když ji našel, měla Stella jen pár let – příliš málo na to, aby si pamatovala, co bylo předtím. Občas se jí ale zdálo, že je znovu malým dítětkem, sedí na posteli a hraje si s korunkou zdobenou křišťály, perlami a diamanty bílými jako led. Pak se obraz posunul, náhle byla venku a sníh byl potřísněn krví...

Stella věděla, že se nikdy nedozví, co se jí a její biologické rodině stalo. Vzdálené mrazivé pustiny byly ovšem jejím domovem a ona je toužila znovu spatřit. Felix tam nyní pořádal výpravu se svým klubem, chtěli se stát prvními průzkumníky, co dosáhnou nejchladnější části Ledozemě, a Stella si přála, aby tam mohla být s nimi. Stačilo přijít na způsob, jak Felixe přemluvit, aby jí to dovolil.

Nakonec si povzdechla, otočila se na bok a zavrtala se hlouběji do peřin. Usnula za zvuků tichého radostného hýkání tučňáků, co se proháněli po svém iglú.

KAPITOLA DRUHÁ

Když se Stella příštího rána probudila, svítilo jí okny do pokoje slunce a prohřívalo jí prsty na nohou vykukující zpod peřiny. Posadila se a přemýšlela, jestli se teď, když je jí dvanáct let, bude cítit jinak. Jejím skutečným věkem si nemohli být jistí, Felix ovšem odhadoval, že když ji našel, mohly jí být zhruba dva roky. Zastával také názor, že své narozeniny by měl každý oslavit alespoň jednou ročně (ideálně dvakrát), a tak se rozhodl, že ty Stelliny případnou na den, kdy ji objevil.

Z maličkého iglú vedle postele se ozýval tlumený zvuk frkaček – zaujalo ji to, a tak ho zvedla a podívala se dovnitř na rodinu tučňáků. Zdálo se, že jeden z nich také slaví narozeniny, všichni totiž měli papírové párty čepičky a foukali do frkaček a byl tam také dort ve tvaru ryby, z něhož trčelo značné množství svíček. Jeden z tučňáků – nejspíš oslavenec či oslavenkyně (u tučňáků se to těžko pozná) – nadšeně tleskal křídly a vzrušeně hýkal. Stella si vzpomněla, co jí Felix kladl na srdce, a tak jim zazpívala „Hodně štěstí, zdraví“, což ihned způsobilo ohromný poprask. Tučňáci začali pobíhat sem a tam a jejich veliké nohy hlasitě pleskaly o led. Stella se usmála a položila iglú zpátky vedle postele.

Se značným úsilím potlačila veškeré myšlenky na Felixův brzký odjezd i na to, že bude záhy uvězněna tetou Agathou. Byla by velká škoda, kdyby si tím nechala zkazít narozeniny. Dvanáct je člověku jen jednou.

Vzala si na sebe své oblíbené šaty pro zvláštní příležitosti. Byly blankytně modré a měly drobné bílé knoflíky ve tvaru ledních medvědů a úchvatnou spodničku – stačilo, aby se zatočila dokola, a krásně se nafoukla. Stella si pak připadala jako jedna z cukrových víl, které o půlnoci občas viděla tančit v zahradě.

Spřádala si bílé vlasy do copu a ozdobila je modrou stuhou, pak sešla po mohutném schodišti dolů. Felix byl stejně jako většina průzkumníků extrémně bohatý, bydleli proto v honosném sídle s několika kuchyněmi a jídelnami a celým zástupem kuchtíků, kuchařů a sloužících. Pokud u nich zrovna pobývali kolegové-průzkumníci – což se stávalo především tehdy, když plánovali další výpravu – dopřávali si snídani v salóncu. Když byli ovšem sami dva, vždy jedli v oranžérii. Felix ten prostor stále nazýval oranžérií, ačkoliv tam již řadu let žádné pomerančovničky nerostly. Nyní bylo ve skleníku něco úplně jiného.

Sotva Stella otevřela dveře, přelila se přes ni vlna tepla; ucítila také slabý závan dávno zmizelých pomerančů. Díky skleněné střeše a stěnám byla oranžerie tou nejteplejší částí domu, což z ní činilo ideální prostředí pro trpasličí dinosaury. Někteří lidé jim také říkali vílí dinosaury, protože byli opravdu droboučcí – ani tyranosaurus rex, kterého měla Stella ze všech nejraději, nebyl větší než kotě. Jmenoval se Bourák a rozeběhl se k ní, jen co vkročila dovnitř. Stella ho vzala do náruče a jemně ho pohladila po šupinaté hlavě. Samým blahem se zavrtěl, obtočil jí drápy kolem palce a pevně ho sevřel.

Felix se s trpasličími dinosaury poprvé setkal během expedice na Ostrovy koření na Exotickém jihu a již nějakou dobu je studoval. Brzy se to rozkřiklo; když se tak někde objevil nemocný či zraněný trpasličí dinosaur, lidé se na něj obraceli a žádali ho, aby si ho vzal do péče. Felix nikdy nikoho neodmítl, a tak jich dnes v oranžerii žilo několik desítek.

„Á, oslavenkyně už je vzhůru!“ zavolal na Stellu od stolu uprostřed místnosti. „Pojď se posadit a dát si snídani.“

Když zjistila, že mají zmrzlinu, a to dokonce i se sypáním, polevou z čokoládového karamelu a karamelovými tyčinkami, byla štěstím bez sebe. Nadchly ji i desítky zvířátek z balónků – samí jednorožci – které jí Felix vyrobil a ozdobil jimi příbytky pterodaktylů, jež visely ze stropu. Každou chvíli se jeden z trpasličích pterodaktylů rozhodl, že si ty zářivé růžové balónkové jednorožce prohlédne zblízka, jen aby od nich s nadměrným zmateným výrazem zase rychle odletěl.

Stella se posadila. Bouráka měla na klíně – když mu podala karamelovou tyčinku, nedočkavě ji dívka vytrhl z ruky. Pak vzala lžičku a pustila se do zmrzliny, aby se jí neroztekla. Všechno bylo famózní, dokud se neozvalo rychlé zaklepání na skleněnou stěnu. Když se otočili, zjistili, že venku stojí teta Agatha a nahlíží se zachmuřeným výrazem dovnitř.

Stellu sevřela úzkost. „Myslela jsem, že si pro mě má přijít až odpoledne,“ řekla a vrhla na Felixe vyčítavý pohled.

„Ano, já taky. Nejspíš stihla dřívější vlak,“ opáčil a povzdechl si. „Nedá se nic dělat, už nás viděla, tak se před ní nebudeme schovávat.“ Zamával jí přes sklo a zavolal na ni: „Pojď dovnitř, Agatho. Je odemčeno.“

Stella se znovu zaměřila na svou zmrzlinu a tety, která obcházela skleník, si nevěšimala. Agatha byla za okamžik na prahu. Měla na sobě ladící fialovou sukni a kabát, na hlavě

jí seděl veliký měkký klobouk s perem, samozřejmě také fialový. Teta Agatha nebyla žádný drobek a Stelle připadalo, že v tomto svérázném úboru vypadá jako obrovitá fialová žába, kterou by žádný člověk neolízl, neboť může být jedovatá.

„Jak rád tě zase vidím, Agatho,“ pravil Felix uctivě, potom vstal, odsunul od stolu židli a nabídl ji tetě. „Dáš si s námi zmrzlinu?“

„Zmrzlinu?“ zopakovala Agatha tak zhroženě, jako by se jí Felix právě zeptal, zda si nedá mletou krakaticí.

„Zmrzlinu k snídani?“ pokračovala. „To snad ne, Felixi, to snad ne...“

„Stella má dnes narozeniny,“ odvětil a znovu se posadil.

„Ach, ovšem. Všechno nejlepší, drahoušku,“ řekla teta Agatha a poprvé dala najevo, že si jí všimla.

„Děkuji, teto Agatho,“ odpověděla Stella.

Teta se svalila na židli; kabelku si nechala na klíně a pevně ji svírala, jako by se bála, že ji o ni někdo připraví. Zamračila se a upřela pohled na stůl. „Felixi, můžeš mi proboha vysvětlit, proč je v té misce s lupínky dinosaurus?“

„To je Mildred,“ opáčil Felix nevzrušeně. „Je diplodokus.“

V misce vedle jeho lokte skutečně odpočíval trpasličí dinosaurus, jehož tělo bylo částečně ponořeno v mléce s lupínky.

„Neptala jsem se na druh, zajímá mě, co dělá v té misce,“ pravila teta Agatha a povzdechla si.

„Má něco s kůží,“ odvětil Felix, „tak jí zkusím pomoci mlékem s lupínky. Zatím to zdá se funguje. Opravdu si nedáš trochu zmrzliny? Nebo aspoň karamelovou tyčinku?“

„Takové stolování musí být příšerně nehygienické,“ nedala se teta Agatha. „Kolem člověka pořád běhají nějakí dinosauri, a kromě toho je tu příliš teplo.“ Vytáhla z kabelky obří vějíř a celá rozrušená si jím začala ovívat obličej.

Stella z misky vyškrábla poslední zbytek zmrzliny a natáhla lžičku k Bourákovi, aby ji mohl olíznout. Pak ho vzala a dala ho na zem. Dinosaurus se bohužel rozeběhl rovnou k tetě a začal jí ohryzávat tkaničky u bot. Agatha zaječela a chtěla ho udeřit vějířem, Felix však okamžitě vystřelil ruku a zabránil jí v tom.

„Hlavně klid,“ řekl. Vzal Bouráka a dal si ho do klína. Tyranosaurus rex tetu přes stůl probodával pohledem. Uměl to opravdu dobře, byla to nakonec jedna z věcí, které na něm Stella měla nejraději.

Zrovna je chtěla požádat, aby ji omluvili, protože by mnohem raději byla dole ve stájích u svého jednorozce (nebo vlastně téměř kdekoliv) – cokoliv bylo lepší než sedět tady a dívat se na tetin věčně nesouhlasný výraz – Agatha se k ní ovšem znenadání otočila a pravila: „Stello, drahoušku, proč si nejdeš na chvíli hrát ven? Potřebuji se svým bratrem probrat něco důvěrného.“

Teta Felixovi vždycky říkala „můj bratr“, a naopak se důsledně vyhýbala označení „tvůj otec“. Stella pokrčila rameny a seskočila ze židle, jako by jí to bylo jedno a ona měla na práci mnohem důležitější věci. Věděla ale, že pokud chce Agatha s Felixem probrat „něco důvěrného“, budou mluvit o ní. A jako každé správné dítě se ihned rozhodla, že u takového rozhovoru nemůže chybět a že je bude tajně poslouchat.

Vrátila se proto do domu stejnou cestou, jako prve přišla, a vzala si kabát. Pak se vydala ven. Zastavila se u keře s maršmelouny, co rostl hned vedle oranžerie – nebyl nijak zvlášť velký, když si ovšem přidržela spodničku, přidřepala si do sněhu a vůbec se nehýbala, stačil na to, aby se za něj mohla schovat. Skrze jeho listy a nadýchané růžové maršmelouny pak mohla pozorovat tetu Agathu i Felixe a zřetelně slyšela každé slovo, co zaznělo.

„Felixi, to už vážně přeháníš!“ stěžovala si právě teta. „Netopýři ve zvonici, dinosauři v oranžérii, víly v hromadě dříví... Co přijde příště?“

„Nepřeháněj, Agatho,“ odvětil Felix. „Ve zvonici žádní netopýři nejsou. Mám-li být upřímný, nejsem si úplně jistý, co to zvonice vůbec je, ale jsem si docela jistý, že tady žádnou nemáme. Netopýři jsou v kužárně. Dřív měli rádi knihovnu, pak se ovšem nepohodli s knihomoly a –“

„Ale mně přece na nějakých netopýrech nezáleží!“ přerušila ho teta netrpklivě. Stella to přišlo dost neomalené – byla to ona, kdo se o nich zmínil jako první. „Jde mi o to, co vyrostete z té dívky.“

„Z té dívky,“ zopakoval Felix tiše. „Máš snad na mysli mou dceru Stellu?“

„Felixi, mluv vážně, prosím. Není tvoje dcera. Ne doopravdy.“

Felix okamžitě vstal, nic ale neřekl. Stella věděla, že v duchu počítá do deseti. Často to kladl na srdce i jí – kdykoliv hrozilo, že by se mohla rozčítit, měla nejprve v duchu napočítat do deseti. Felix byl obvykle dobře naladěný a téměř nikdy se nerozčiloval; vlastně se zdálo, že teta Agatha je jediným člověkem, který mu dokáže zkazit náladu.

„Stella je má dcera,“ pravil nakonec. „V každém smyslu toho slova.“

„Když to říkáš... Přijela jsem dřív, protože jsem si s tebou chtěla vážně promluvit o tom, co s ní bude. Navěky dítětem nezůstane. Co až vyrostete? Nemůže tu přece zůstat napořád, nebo ano?“

Felix vzal z nádoby s ledem konvici a polil Mildred trochou studeného čerstvého mléka. Diplodokus se stále spokojeně máčel v misce. „Co navrhuješ, Agatho?“ zeptal se potom tety.

„Mám pro tebe skvělé zprávy, Felixi. Dá se říct, že jsem ten problém vyřešila.“ Když se odsunula od stolu a vstala, pero v jejím klobouku se zakymácelo. „Zajistila jsem Stelle místo ve škole pro mladé dámy.“

Felix konvici položil na zem. „Stella už přece chodí do školy tady u nás. A kdykoliv můžu, vzdělávám ji i já –“

Teta Agatha na něj ukázala prstem. „Právě kvůli tobě má v hlavě spoustu hloupostí z knih. Musí se naučit užitečné věci – jak šít a vyšívat a jak nosit šaty, aniž by je během pár vteřin zničila.“

Stella si provinile prohlédla své sváteční šaty. Když měla Bouráka na klíně, všimla si, že drápky vytáhl několik nití. Lem spodničky byl urousaný, neboť ho táhla sněhem. Bourák jí navíc látku trochu poslintal. Povzdechla si. Kdykoliv byly poblíž karamelové tyčinky, trpasličí tyranosauři rexové slintali jako pominutí.

„Ve škole pro mladé dámy se Stella naučí zpívat a kreslit,“ pokračovala mezitím teta Agatha. „Vysvětlí jí tam, že se nehodí, aby dívka jezdila na jednorožci nebo aby studovala zaprášené staré mapy. Naučí ji také správnému držení těla. Dívky si tam dávají knihy na hlavu a každý den s nimi hodinu přechází sem a tam.“

Felix se na ni nevěřicně zahleděl. „Opravdu?“

Agatha rázně přikývla. „Ano, opravdu. Někdy i dvě hodiny.“

„Nebylo by mnohem užitečnější, kdyby ten čas strávily čtením těch knih?“

„Je to báječný vzdělávací ústav,“ pravila teta, která se rozhodla předstírat, že ho neslyšela. „Jsem si jistá, že kdyby tam Stella strávila alespoň jedno pololetí, byl bys překvapený, jak moc se změnila, Felixi. Vážně.“

„O tom vůbec nepochybuji,“ odušil Felix.

„Ukážou jí, jak si udělat účes podle poslední módy,“ pokračovala čím dál nadšeněji Agatha. „Naučí se také tančit a bude se umět napudrovat a nanést si růž. Bude vědět, jak se zalíbit mladému muži. A až bude starší, můžeme jí najít vhodného manžela, a dál za ni bude zodpovědný on. Všechno jsem to důkladně promyslela, Felixi, a toto je jediná možná cesta. Víím, že se rád ujímáš sněžných sirotků, ale děvče je něco úplně jiného než lední medvěd – to si přece musíš uvědomovat i ty.“

Stella zadržela dech a cítila, jak jí v hrudi buší srdce. Co když bude Felix s tetou Agathou souhlasit? Byla si jistá, že kdyby ji poslal pryč, nepřežila by to. Náhle si přála, aby k němu včera večer nebyla tak příkrá. Přála si, aby mu byla lepší dcerou a aby mu každý den alespoň padesátkrát zopakovala, jak moc ho má ráda.

Felix se otočil od stolu a Stella zalapala po dechu – uvědomila si totiž, že jde ke skleněné stěně, za níž se schovává. Schoulila se do sněhu a snažila se nehýbat, stále ale zírала na Felixovy boty, které se zastavily jen kousek od ní.

„Je to dobrý plán, Agatho,“ slyšela ho říct. Celým tělem jí projela vlna děsu. „Nejsem si ovšem jistý, že by Stellu vyšívání bavilo.“

Stella se skrz růžové maršmelouny odvážíla pohlédnout vzhůru a s leknutím zjistila, že se Felix dívá přímo na ni. Na rtech mu ale pohrával jemný úsměv, a dokonce na ni i mrkl.

„Kromě toho mi přijde,“ pokračoval a poškrábal se na tváři, „že chodit sem a tam s knihami na hlavě je otravné plýtvání časem. Je pravda, že se v ženských záležitostech příliš nevyznám, přesto věřím, že se zpíváním a tancem mladé dívky nevystačí a že jsou pro ně důležité i jiné věci. Nejsou snad cvičené opice, nebo ano?“

„Obávám se, že musím trvat na svém, Felixi. Všechno je zařízené a domluvené, zítra tam Stella nastoupí.“

„Má milá Agatho, vím, že to myslíš dobře, nemáš ovšem právo na něčem takovém trvat. Dokonce do toho vůbec nemáš co mluvit. Stella do žádné školy pro mladé dámy nenaštoupí, ani zítra, ani nikdy jindy.“ Felix se otočil od okna. „Děkuji, že ses za námi zastavila, nakonec ale nebude třeba, aby ses o Stellu postarala.“

„Snad ji tu nechceš nechat jen se sloužícími a těmi odpudivými dinosauřími tvory?“ zhrozila se teta. „Někdo na ni musí dohlédnout!“

„Ano, já na ni dohlédnu, neboj se. Pojede se mnou na expedici.“

Stella zalapala po dechu. Teta Agatha na Felixe zírala s pusou dokořán. „Je přece *dívka* a ty na výpravy nesmějí! Nejde to!“

„A proč to nejde?“ opáčil ihned Felix. „Jsem si jistý, že je mnoho lidí, kterým se podařilo něco úžasného nebo neuvěřitelného, ačkoliv jim ostatní tvrdili, že to nejde. Někdy toho možná dosáhli právě proto, že to nešlo.“

„Dívky nemohou být průzkumníky! Takový bláznivý nápad! Opravdu si to dovedeš představit? Ženu, která se podívá na kompas, rozjede se na rohačkách z kopce, pak je zavalena lavinou, a tak se musí uchýlit ke kanibalismu, a kdovíco ještě? Ne, ne – je to příliš nebezpečné, příliš nemístné.“

„Tak zaprvé – já jsem polárním průzkumníkem už dvacet let, a ještě nikdy mě lavina nezavalila,“ opáčil Felix klidně a začal na prstech odpočítávat jednotlivé výtky. „Zadruhé – během výprav používáme saně, ne rohačky. A zatřetí – k situaci, kdy by se průzkumníci navzájem snědli, již nedošlo celá desetiletí. *Desetiletí*, Agatho. Obor značně pokročil. Pokud se k expedici mohou připojit dvanáctiletí

chlapani, nevidím důvod, proč by takovou možnost neměla mít i Stella.“

„To nemůžeš myslet vážně, Felixi. To je příliš i na tebe. Tohle zkrátka nemůžeš myslet vážně. Ty si ze mě utahuješ, vid?“

„Je-li to jen trochu možné, snažím se nebýt vážný, Agatho. Nikdy v životě jsem ale nic nemyslel tak vážně jako tohle. Mrzí mě, že jsi k nám jela zbytečně. Jsem vděčný, že jsi přijela. Než půjdeš, dej si prosím pár sušenek, marmeládu nebo něco jiného. A nyní mne laskavě omluv, déle se ti věnovat nemohu. Máme se Stellou spoustu práce, musíme si zabalit.“

Byl to ten nejlepší narozeninový dárek, jaký si Stella mohla přát. Felix zanechal dopálenou tetu Agathu v oranžerii a Stella se kolem domu rozběhla zpět dovnitř a téměř zakopla o svou vlastní spodničku.

„Myslel jsi to vážně?“ zeptala se ho a objala ho kolem pasu.

„Samozřejmě, zlatíčko,“ odpověděl Felix. „Copak někdy mluvím do větru?“

„Pravidla Průzkumnického klubu ledních medvědů ale –“

„S tím si nedělej starosti,“ řekl Felix. „Vypořádáme se s nimi, až tam dorazíme. Teď si musíme všechno nachystat, abychom zítra stihli vlak. Zvládneš si své věci sbalit sama, nebo ti mám pomoci?“

„Zvládnou to sama,“ slíbila mu Stella.

Zbytek dne tak strávili ve víru příprav. Teta Agatha se Felixe ještě jednou zbytečně pokusila přesvědčit, že dělá hloupost; když to nezabralo, celá nahněvaná odešla. Felix dal Stelle veliký kufr polepený vybledlými cestovatelskými samolepkami – byl zaprášený a páchl po kuličkách proti mouchám, Stella ho ovšem považovala za to nejlepší zavazadlo,

co kdy viděla. Pobíhala sem a tam a házela do něj všechno oblečení, co jí přišlo pod ruku, a zároveň přemýšlela, co dalšího by mohla na polární výpravě potřebovat.

Nahlédla do svého droboučkého iglú a zjistila, že tučňáci si také balí kufry, ačkoliv v jejich případech to bylo jednodušší – zdálo se, že v zavazadlech mají pouze uzené ryby. Stella nad tím zápachem nakrčila nos a opatrně iglú položila zpět na noční stolek.

Pak otevřela šuplík a vzala z něj zlatý kompas, který od Felixe dostala k minulým narozeninám. Správný průzkumnický kompas se nezdržoval se severem, jihem, východem a západem – ty nejlepší ukazovaly až dvacet různých věcí a mohly člověka dovést třeba k jídlu, úkrytu, obrům yetti, vodě nebo rozzlobeným gnómům. Stella si nebyla jistá, z jakého důvodu by se mohla chtít vydat zrovna k rozzlobeným gnómům – žádného rozzlobeného gnóma nikdy nepotkala, vlastně ještě nikdy neviděla gnóma jako takového. Moc si ale přála, aby na této výpravě na nějakého narazila, a doufala, že bude vzteky bez sebe. Chtěla vidět úplně všechno.

Když byla s balením hotová, bylo pozdě odpoledne a Felix ji vzal na jezero za domem, kde spolu hodinu bruslili. Jakmile se vrátili dovnitř, dali si večeři. Protože měla narozeniny, kuchař připravil všechna její oblíbená jídla – na dlouhém stole v salónku na ni čekaly miniaturní hotdogy, obří pizzy, růžové makrónky a želé draci. V ohromném žulovém krbu plál oheň; na houni, která byla před ním, ležel Grobián a spokojeně klimbal.

Když se Stella vrátila do svého pokoje, byla plná téměř k prasknutí. Jakmile otevřela dveře, zjistila, že u ní byly víly a že jí k narozeninám také něco daly. Vše bylo pokryté kouzelnými květinami, které zářily nádhernými barvami, a když se Stella dotkla jejich okvětních lístků, jež vůní připomínaly

lahodný máslový popcorn, květy se rozevřely a odhalily maličké kousky narozeninového dortu v barvě cukrové vaty. Každý kousek tvarem připomínal malého jednorožce.

Stella zjistila, že se do ní přece jen ještě něco vejde, a tak všechny sladké jednorožce snědla. Pak si lehla do postele, byla si ale jistá, že samým rozechvěním neusne. Když si představila, že zítra s Felixem vyrazí na výpravu, zašimralo jí v břiše. Dnešek byl ovšem tak plný vzrušení, že ji to vyčerpalo, a tak brzy usnula.

Příštího rána se však probudila brzo a hned vyskočila z postele. Téměř se trásla nadšeným očekáváním. Převlékla se z pyžama do bílého cestovního oděvu s knoflíky ve tvaru hvězd, kapucí lemovanou kožešinou a extra dlouhými rukávy, které ji měly chránit před sněhem.

O hodinu později jejího jednorožce Kouzelníka zapřáhli do rohaček, na něž naložili veškerá svá zavazadla. Vše bylo připraveno, mohli se vydat na nádraží. Stella s Felixem si oblékli ty nejtlustší cestovní kabáty lemované nejteplejší kožešinou obrů yetti a uvelebili se na hromadě kožešin a příkrývek. Služebnictvo dostalo přesné pokyny, jak pečovat o Grobiána a trpasličí dinosaury, a tak se již nemuseli zdržovat a mohli vyrazit k vlaku. Pan Pash, hlavní podkoní, se posadil na kozlík a švihnul opratěmi – Kouzelník se rozeběhl vpřed a rohačky vyrazily za ním. Sanice při jízdě po sněhu tiše zpívaly a dům za nimi se postupně zmenšoval.